

ΓΙΑ ΕΝΑ ΝΕΟ ΕΘΝΙΚΟ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

Η πιο αντιδραστική ολομέτωπη επίθεση σύσσωμων των ξένων και ντόπιων ελίτ εναντίον των λαϊκών στρωμάτων και η μετατροπή της χώρας σε μόνιμο προτεκτοράτο της υπερεθνικής ελίτ, συνεχίζεται με αμείωτη ένταση. Η μόνη απάντηση σ' αυτή τη δόλια παράδοση του λαού στην ολοκληρωτική κυριαρχία του συστήματος, μέσω της ΕΕ και του ΔΝΤ, είναι η αντεπίθεση από κάτω. Το ξεπούλημα του κοινωνικού πλούτου της χώρας και το ξερίζωμα των κατακτήσεων ενός αιώνα μπορούν να ανατραπούν σήμερα μόνο μετά από εκλογές για Συντακτική Συνέλευση που θα μπορούσε να προχωρήσει στις απαιτούμενες ριζικές οικονομικές και πολιτικές αλλαγές, αναθερώντας ριζικά το Σύνταγμα και απαλλοτριώνοντας μετά την κοινωνικοποίηση του τον ληστευθέντα κοινωνικό πλούτο, θέτοντας τις βάσεις μιας αυτοδύναμης οικονομίας. Δηλαδή μιας οικονομίας και κοινωνίας που βασίζεται πρώτιστα στους δικούς της πόρους, ανθρώπινους και υλικούς, και όχι σε αυτούς που «αποφασίζει» η Αγορά και οι ελίτ που την ελέγχουν! Η ανατροπή αυτή μπορεί να επιτευχθεί μόνο με αγώνα για την εγκαθίδρυση λαϊκής εξουσίας, ανάλογο σε έκταση με τον αγώνα του ιστορικού ΕΑΜ κατά της ξένης κατοχής, που δε θα στοχεύει πια μόνο στην εθνική απελευθέρωση, αφού ενωμένες οι ξένες και ντόπιες ελίτ συμμετέχουν στην έσχατη υποτέλεια μας, αλλά θα δημιουργήσει τις συνθήκες για την κοινωνική απελευθέρωση στο μέλλον.

Είναι, γι' αυτό, επιτακτική ανάγκη σήμερα να υπάρξει ενότητα των αντισυστημικών Δυνάμεων (που αμφισβητούν το ίδιο το σύστημα και τους θεσμούς του, με κυρίαρχη στο χώρο μας την ΕΕ), τόσο σε επίπεδο πολιτικών οργανώσεων, όσο και ανένταχτων αγωνιστών, η οποία έχει νόημα μόνο αν στηρίζεται σε κοινούς στόχους και μέσα για την επίτευξη τους, αφήνοντας στην άκρη τις ιδεολογικές διαφορές μεταξύ των δυνάμεων που θα την απαρτίζουν. Γι' αυτόν το λόγο, στο στάδιο αυτό του **εθνικο-κοινωνικού απελευθερωτικού αγώνα** δεν θέτουμε θέμα μορφής που θα πάρει η μελλοντική απελευθερωμένη ελληνική κοινωνία, την οποία θα πρέπει να επιλέξει ο ίδιος ο Ελληνικός λαός, αφού προηγουμένως έχει αποτρέψει την ιστορική οικονομική καταστροφή και έχει ανακτήσει μια στοιχειώδη κοινωνική αυτοδιάθεση μέσα από την **εγκαθίδρυση λαϊκής εξουσίας**.

Απώτερος στόχος της λαϊκής εξουσίας θα πρέπει να είναι η απεξάρτηση της χώρας από την καπιταλιστική οικονομία της αγοράς και τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, όπως αυτή εκφράζεται στο χώρο μας με την ΕΕ, καθώς ήταν ακριβώς η ένταξη μας στην ΕΕ και στη συνέχεια στην ΟΝΕ από τις οικονομικές και πολιτικές ελίτ που διαφεντεύουν τις τύχες της χώρας από το τέλος του εμφυλίου και μετά, που οδήγησαν στη σημερινή έκρηξη της χρόνιας κρίσης και τη μετατροπή της Ελλάδας σε προτεκτοράτο. Αυτό σημαίνει ότι άμεσοι και επιτακτικοί στόχοι του Μετώπου πρέπει να είναι:

- 1) Άμεση μονομερής έξοδος μας από την ΕΕ (όχι μόνο από την ΟΝΕ)
- 2) Στάση πληρωμής των τοκοχρεολυσίων και ολοκληρωτική διαγραφή του χρέους
- 3) Αναγκαστική απαλλοτρίωση χωρίς αποζημίωση όλου του κοινωνικού πλούτου που έχει περάσει στα χέρια των ξένων και ντόπιων ελίτ μέσω των ιδιωτικοποιήσεων.
- 4) Επανεισαγωγή της δραχμής και υποτίμηση της, με παράλληλη λήψη μέτρων, ώστε να μην πληγούν τα λαϊκά εισοδήματα και οι μικροκαταθέτες
- 5) Αυστηροί κοινωνικοί έλεγχοι στην κίνηση κεφαλαίου, αγαθών και υπηρεσιών
- 6) Κατάργηση όλων των μνημονίων, επαναφορά μισθών και συντάξεων στα προ μνημονίων επίπεδα και επαναπρόσληψη των απολυμένων του δημοσίου, που θα αναδιοργανωθεί ορθολογικά με βάση την αρχή της αυτοδύναμης οικονομίας.
- 7) Κοινωνικοποίηση των τραπεζών και των στρατηγικών κλάδων παραγωγής, συμπεριλαμβανόμενων όλων των κλάδων που καλύπτουν βασικές ανάγκες.
- 8) Γενική καταγραφή κινητής και ακίνητης ιδιωτικής περιουσίας όλων των Ελλήνων μέσα και έξω από τη χώρα, με σκοπό την επιβολή δραστικού «προοδευτικού» φόρου μεγάλης περιουσίας.

- 9) Δημιουργία ενός πραγματικά λαϊκού συστήματος υγείας, εκπαίδευσης και κοινωνικών υπηρεσιών
- 10) Ριζική αποκέντρωση της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας, με το χτίσιμο νέων τοπικών οικονομικών και πολιτικών δομών με έδρα τους δήμους, ώστε οι θεσμοί να ελέγχονται άμεσα από τους πολίτες.

Είναι όμως αναγκαίο, στο μεταβατικό αυτό στάδιο, να ληφθούν μέτρα για να ξαναχτιστεί η παραγωγική δομή της χώρας και να τεθούν έτσι οι βάσεις μιας αυτοδύναμης οικονομίας, μέσα από ένα μίγμα μορφών ιδιοκτησίας και μέσων παραγωγής (κρατική, δημοτική, συνεταιριστική, οικογενειακή μικροϊδιοκτησία), καθώς και ένα αντίστοιχο μίγμα των μεθόδων κατανομής των οικονομικών πόρων (ενδεικτικός σχεδιασμός, οικονομική δημοκρατία κ.τλ.), που θα μπορούσε να στηριχτεί:

- 1) Στους κρατικοποιημένους κλάδους παραγωγής που καλύπτουν ανάγκες οι οποίες ξεπερνούν τα όρια των δήμων και των συνεταιρισμών (π.χ. ενέργεια, μεταφορές)
- 2) Στις νέες δημοτικές επιχειρήσεις (επιχειρήσεις που θα ελέγχουν οι συνελεύσεις των εργαζόμενων σε αυτές μαζί με τις συνελεύσεις των δημοτών)
- 3) Στους συνεταιρισμούς
- 4) Στην ατομική μικροϊδιοκτησία, η παραγωγή της οποίας θα είναι ενταγμένη στον εθνικό μακροοικονομικό σχεδιασμό (όπως και όλων των παραπάνω)

Η νέα αυτή παραγωγική δομή θα οδηγήσει στη δημιουργία και ενός νέου καταναλωτικού πρότυπου, δημιουργώντας έτσι μια αυτοδύναμη (όχι όμως αυτόνομη, δηλαδή «κλειστή») οικονομία που θα στηρίζεται κατ' αρχήν στους εγχώριους παραγωγικούς πόρους και μόνο κατ' εξαίρεση σε ξένους. Η αυτοδύναμη οικονομία είναι η μόνη διέξοδος από την καπιταλιστική οικονομία της αγοράς, η μόνη εναλλακτική στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, και δε σημαίνει σε καμία περίπτωση «απομονωτισμό». Είναι η μόνη φιλολαϊκή λύση, ιδιαίτερα αν αποτελέσει τμήμα οικονομικών ενώσεων με γειτονικές χώρες σε παρόμοιο επίπεδο οικονομικής ανάπτυξης. Πάνω απ' όλα, η ίδρυση αυτοδύναμων οικονομιών αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση για να καταστεί δυνατή η ανάπτυξη του αγώνα για μια νέα μορφή κοινωνίας.

Σ' αυτό το Μέτωπο (που θα αποτελεί το πολιτικό υποκείμενο του αγώνα) θα μπορούσαν να μετέχουν όλες οι δυνάμεις (οργανωμένες πολιτικές δυνάμεις, συνδικάτα, σύλλογοι, ανένταχτοι κτλ που θα αποτελούν το κοινωνικό υποκείμενο), προϋποτιθεμένου ότι θα δεσμεύονταν από τους παραπάνω στόχους. Οι συνιστώσες αυτές θα διατηρούσαν την ιδεολογική και οργανωτική αυτονομία τους ως προς τη μελλοντική μορφή της κοινωνίας που επιδιώκει η καθεμία, και η δέσμευση τους θα ήταν μόνο σε συγκεκριμένους στόχους που αφορούν την οικοδόμηση μιας αυτοδύναμης οικονομίας.

Οι μορφές του παλλαϊκού αγώνα για την έξοδο από την κρίση θα μπορούσαν να κυμανθούν από ένα κίνημα άγριων απεργιών «από τα κάτω» μέχρι τις καταλήψεις, και το κυριότερο, θα απαιτούσαν την οργανωμένη μαζική άρνηση πληρωμών των χαρατσιών. Το Μέτωπο θα έπαιζε έτσι καθοριστικό ρόλο, πολιτικοποιώντας τις απεργίες διάφορων κλάδων, με τελικό στόχο μια γενική απεργία διαρκείας που θα εξανάγκαζε σε προκήρυξη εκλογών για Συντακτική Συνέλευση με τους παραπάνω στόχους. Μόνο η οργάνωση όλων μας γύρω από ένα τέτοιο μέτωπο μπορεί να σταματήσει τη σημερινή καταστροφή και να οδηγήσει σε μια αυτοδύναμη οικονομία αρχικά και τελικά σε μια απελευθερωτική κοινωνία.

ΣΥΣΤΡΑΤΕΥΣΗ ΑΝΤΙΣΥΣΤΗΜΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΜΕ ΣΤΟΧΟ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗΣ ΧΟΥΝΤΑΣ, ΤΗ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ, ΤΗ ΛΑΪΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ ΜΕ ΕΞΟΔΟ ΑΠΟ ΤΗΝ Ε.Ε. ΤΩΡΑ

[ΔΙΚΤΥΟ ΠΕΡΙΕΚΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ]

www.inclusivedemocracy.org/pd | Επικοινωνία: peridimok@gmail.com